

Gorko pomladno solnce res prav pridno pobira sneg. Kmalu je vse kopno, le plaz kljubuje požrešnim solničnim žarkom.

Ne poteče še štirinajst dnij in zopet gredó kopat. Čez dobre pol ure dobé prvo truplo. Pri tem pogledu zaženó vsi strašen jok, in Dolinarica omedli. — Kmalu nato prikopljejo še do Janeza. Nesrečna brata potem položé na nosila in med molitvijo in jokom ju prinesó v vas. Zadaj pa podpirata dve ženski obupano mater.

Drugi dan je pogreb. Pretresljivi trenutek, ko so pokladali brata poleg brata v zemljo, je še mnogim prav živo v spominu. Pač opomin, da tudi mladenič lahko umrje.

Da bi se spomin na brata ohranil dolgo časa, naroči Dolinarica slikarju Korenu, naj ji naslika kolikor mogoče živo in pretresljivo smrt v snegu. V koliko je slikar izpolnil svojo obljubo, se sedaj že ne more soditi, ker je že od dežja sprano, a deset let bo izvestno križ še kljuboval vsem vremenskim nezgodam — v svarilo drznim vaščanom.

* * *

Sedaj že vdove Dolinarice ni več med živimi; odšla je za Petrom in Janezom. Pač pa še živé priče, Karunov Tone, Orančev Jože in Jermanov France. Do smrti Dolinaričine ni hotel nihče pravega vzroka povedati; zakaj da sta ravno sama ona dva bila nesrečna. Ko pa je mati zatisnila vedno solzne oči, tedaj je tudi Karunov Tone povedal pravi vzrok. In tako je tudi Grumova Jera vselej, kadar je pripovedovala to dogodbo, pristavila na koncu:

»Ko bi bila Dolinarjeva molila, kakor so ti trije, živela bi lahko še danes.«

— o —

Svetniki — ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XIII.

Sti gotovo zelo verodostojni pisatelj Sulpicius Severus pripoveduje tudi naslednjo dogodbo iz lastnega življenja:

Videli smo (v egiptovski puščavi) tudi družega puščavnika, ki je bival v tako majhni koči, da je imel komaj sam za potrebo prostora. Kadar koli se je vsedel k večerji, vedno ga je isti čas obiskala siva volkulja. Skoraj noben večer je puščavnik ni pogrešil. Čakala je toliko časa pred durmi, da ji je puščavnik prinesel kruh, kar mu ga je ostalo od večerje. Dobrotniku je zver oblizala roke, povžila kruh in zopet odšla. — Zgodilo se je pa nekoč, da je sveti mož dlje časa ostal z doma. Medtem je volkulja vsak večer prihajala h koči in čakala puščavnika; ker se pa med durmi ob navadni uri

nikdo ni zglasil, zver vlomi v kočo, da poišče stanovalca. Ni ga bilo. Visela pa je na steni košarica spletena iz palmovih mladik in v košarici je bilo shranjenih pet kruhov. Od teh si lačna teta volkulja jednega prisvoji in po zvršeni tatvini mirno zopet odide. — Ko se puščavnik vrne, najde v koči košarico raztrgano in tudi kruhov seveda ni bilo prejšnje število. Blizo durij opazi nekaj drobtin. Takoj se mu posveti, kdo je — tatica. Naslednje večere volkulje ni bilo več h koči; zdelo se je, da še zver ume krivico, ki jo je storila. Samotarcu je bilo težko pri srcu, da ni bilo več kosmate gojenke h koči. Molil je k Bogu, in glej, sedmi dan je bila volkulja zopet pred durmi. Silno plašna je bila in poznalo se ji je, da jo nekaj tišči. Ni si upala bliže in glavo je povešala, kot da prosi odpuščenja storjeni krivici. Puščavniku se je dobra zver smilila; zato jo pozove bliže in pogladi po glavi. Tisti dan je prejela v znak sprave dvojno porcijo. In kako je bila potem žival hvaležna in vesela! Oblizala je svojemu dobrotniku roke in odslej je zopet redno kot prej vsak večer prihajala pred kočo.

XIV.

Izredno pobožen puščavnik spremi nekoč nekaj mož, ki so ga bili obiskali. Primeri se pa, da jim zastavi pot silna levinja. Zver ne pomišlja dolgo, marveč naravnost krene do puščavnika in se vleže predenj. Zopet vstane in mogočno koraka pred možmi. Le tu in sëm postoji ter se ozre po možeh, če gredó za njo. Svetemu puščavniku se levinje obnašanje zdi tako čudno, da popotnike pregovori, naj ž njim vred sledé zverini. Pridejo do levinjega brloga. Tu je imela starka pet mladičev, ki so od rojstva ostali slepi. Vseh pet družega za drugim prinese pred brlog ter jih položi puščavniku k nogam. Zdaj šele spozna sveti mož, kaj je zver s početka hotela. Zakliče ime Kristusovo, dotakne se zaprtih očíj mladičev, in glej! pri priči so vsi spregledali. Popotniki pa, ki so bili svedoki čudeža, hvalili so povsodi puščavnikovo živo vero in proslavljali mogočno ime Gospodovo.

XV.

Neki popotnik, ki je dlje časa bival v sveti deželi, pripoveduje to-le prigodbo. Nekoč smo onkraj Mrtvega morja korakali na strmo goro. Z višine smo gledali na puščavnika, ki se je sprehajal ob morskem obrežju. Pride tropa nevernih Saracenov po isti poti. Gredó mimo puščavnika, a jeden se vrne, potegne meč in v hipu odseka glavo nič hudega slutečemu samotarcu. Užaljeni smo gledali z gore krvavi prizor. Isti trenotek pa opazimo velikanškega ptiča, ki je bliskoma švignil z višav, zgrabil krvoločnega Saracena, dvignil ga v zrak in zopet spustil, da je razbit obležal na tleh. Tako je Bog po ptiču maščeval smrt svojega služabnika.

